

Og her er så, hvad tre Karle fra Nørremarken oplevede den 27. februar 1929, fordi de fik Lyst til at se, hvordan Barsø så ud: Isen lå stærk og sikker fra kysten og over til øen. Det var ved kaffen, at de unge karle blev enige om at tage af sted; de kunne sagtens gøre turen frem og tilbage og endda være en times tid på øen og nå tilbage igen til aftensmad, mente de. De tog af sted på deres cykler; men da de kom et stykke ud på Isen, viste det sig, at der lå et tykt Lag Sne. cyklerne måtte

stilles sammen, og de fortsatte til fods. De nåede ikke over, før solen var nede. Se øen, det vilde de, og det tog også lidt tid; desuden var de inde hos et par gamle folk, der havde lidt øl ud salg, og fik en øl og en pakke cigaretter. Nu var klokken blevet 7, og det gjaldt om at komme tilbage, da det var begyndt at blive tykning. Da de så kom ud på isen, tog denne til. De skulle jo have haft cyklerne med hjem - men lige meget med dem! Det gjaldt om selv at komme helskindet i land og bjerge livet. Snart vidste de ikke længere, i hvad retning de gik, og der kunde være tynd is og våger. De holdt fast i hinanden og skiftedes til at gå for- rest. Det kunde hænde, at de af og til, når tykningen klarede lidt op, kunde se de forskellige fyr; der var tre, et inde i Aabenraa Fjord, et på Helnæs og så Augustenhof Fyr., men de anede ikke, hvilket de skulde gå efter, indtil omsider den ene kunde kende blinket fra Augustenhof Fyr. Og da de kom nærmere, kunne de se et bål inde på stranden - og der blev råbt ud efter dem:

»Er det jer?« Ja, det var det da. »Gå efter blusset!« blev der råbt. I fire lange Timer havde de vandret, slået ud af kurs og i yderste livsfare. De kom godt i land, men da var klokken rigtignok også blevet 11. Hjemme havde de været meget ængstelige, derfor havde de sammen med naboerne tændt bålet for at vejlede. - Dagen efter kunne man se et lille mørkt punkt langt ude. Det var cyklerne, og de blev bragt i land i god behold, før havet to dage senere brød op. Men Barsø fik holmboerne at se.